

Alberdomsforførgelse. Der er jo i det foreliggende Forslag ikke nogen Bagdør, ad hvilken man kan slippe ud fra denne Uretfærdighed. Der er ikke i det foreliggende Forslag opstillet Regler om Tilskud til Hjælpekasser, til en frivillig Fattigforførgelse, som man kunde henpege paa og sige: der er en Institution, som det er Statsmagtens Mening skal træde til og forhindre, at Vedkommende uden egen Skyld bliver kastet ud af Sygekassen og derved ogsaa mister Udgang til Alberdomsforførgelse. Det er tillige fastsat i dette Forslag, at en Mand, hvis han en Gang har modtaget Fattigunderstøttelse og ikke refunderet den, skal være uberettiget til at modtage den Alberdomsforførgelse, der her er Spørgsmaal om. Denne Regel, ganske absolut fremsat, forekommer mig urimelig. Efter den bestaaende Lovgivning ere Følgerne af engang at have modtaget Fattigunderstøttelse, som man ikke har været i Stand til at refundere, allerede sørgelige nok. Dette Forslag vil forsaavidt gjøre det tungere endnu, idet denne Omstændighed, selv om den er indtruffen aldrig saa mange Aar tilbage i Tiden, og selv om Vedkommende med sin bedste Villie ikke har kunnet refundere Understøttelsen, tillige skal berøve ham Udgang til Alberdomsforførgelse. Man kan sige, at en saadan Mand ikke har Noget at beklage sig over; thi det er et nyt Gode, der her stables, han berøves ikke et bestaaende Gode, men Udgangen til et nyt, men derved forsvinder Uretfærdigheden ikke, og den vil sikkert blive sølt haardt. Men saa er der den Giendommelighed ved det foreliggende Forslag, at det tager hele Alberdomsforførgelsesproblemet bort fra Staten og lægger det over paa Kommunen. Ganske vist kommer man udover en Del Bæmseligheder paa denne Maade, man kommer navnlig finantzielt ret let udover det store Problem, som Alberdomsforførgelsen altid skaber overalt, hvor den komiter frem, men om denne Ordning kan anses for fyldestgjørende, om den kan anses for retfærdig, bliver rigtignok et ganske andet Spørgsmaal. Nu vil man maasse sige: Ja, men vi vælte jo gennem dette Forslag ikke væsentlig større Udgifter over paa Kommunerne; det bestemmes kun, at den Understøttelse, der heds til den, der er over 60 Aar, ikke længer skal regnes for Fattighjælp. Men hvis Forslaget i Virkeligheden opnaar sin Hensigt, hvis det virkelig skulde lykkes at faae den Opsættelse ind i Arbejdernes Sind — jeg har som sagt mine Tvivl derom, men det maa jo i alt Fald være den ærede Ministers Mening, at det kan lykkes — at der ikke er noget i mindste Maade nedsættende

eller kræntende for Selsøvelsen i at modtage den Hjælp, som her er Tale om, er der ingen Tvivl om, at Antallet af dem, der ville søge Kommunens Hjælp i deres Alderdom, vilde forøges, idet Mange af dem, der nu maasse ved at overanstrengte deres Kræfter, ved et Skid og Slæb, som er udover det, der kan fordres af deres Alder, holde sig oppe, og ligeledes Mange, der holdes oppe af deres Børn, fordi de ikke ville have den Skam, at Forældrene skulle paa Fattigvæsenet, nu langt mere trygt og uden særlig Betænkelighed ville henvende sig til Kommunens Fattigvæsen. Jeg antager, det er Regjeringens Tankte, men saa ville de Gamle ogsaa falde Kommuniten til Byrde i betydelig større Omfang, end nu er Tilfældet. Det er navnlig her, man kunde have ønsket nogen Statistikk eller i alt Fald nogen Beregning støttet paa faktisk Forhold, om, hvor meget større den Byrde kunde blive, men det mangler jo. Det maa i alt Fald indrømmes, at der er Udset til, at den bliver ikke lidt større. Nu veed jeg vel, at der kan siges her, som det i den sidste Tid siges, hver Gang der lægges større Byrder paa Kommunen: Vi ere jo i Færd med at give Kommunerne en Gave saa rig og flot, at de ere i Stand til at bære baade det, vi nu lægge paa dem, og Udskilligt mere. Det er den store Brændevinspresent, som flimrer for Dinene ved saa meget af det, der er kommet frem nu, bl. A. ved den Forandring i Regjeringens Forslag om Sygekasser i Landsstinget, at nu skulle Tilskudene fra det Offentlige til Sygekasserne strax lægges paa Kommunerne helt og holdent. Der er der udtrykkelig henvist til, at man agter at forøge Kommunernes Indtægt saa betydeligt gennem Brændevinskatten, at man trygt kan gjøre det. Jeg tænker, at noget Lignende vil blive anført til Støtte for det Forslag, vi her behandle; men jeg vil meget indstændigt advare imod saaledes at gjøre Keaning paa Hjornens Sind, inden den er skudt. Der er dog Ingen, der veed, om virkelig Finantzministerens Forslag om den forpaaede Brændevinsafgift og navnlig om dens Afbøvelse kommer frelst gennem Lovgivningsmagten. Jeg tillader mig at nære en besteden Tvivl derom. Jeg skal paa ingen Maade her komme ind paa Spørgsmaalets Realitet, men kun pege paa en enkelt Side. Jeg betvivler meget, at det vil finde almindelig Anerkjendelse, at man tager en Byrde fra Hartkornet og Formue- og Keilighedsstaten og lægger den gennem indirekte Beskatning over paa netop den fattigste Del af Samfundet. Selv Mange af dem — og jeg indrømmer, at jeg hører til dem — som mene, at Brændevinen er en god Beskatningsgjen-